

Keménykalap, hőzentróger: az igazikonzervatívok problémája a gyakorlattal

2019 május 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Megadja Gábor újabb gyöngyszeme...

Az igazikonzervatívok nem értik, hogy nem a 19. században élünk.

Megjelent egy [állásfoglalás](#) az *Eltartott Kisujj Magazin*ban, pardon, a *Válaszon*, amely kijelöli az *igazikonzervatívok* helyét a jelenlegi politikai térben. Már ha egyáltalán abban jelöli ki és nem a könyvtárszobában.

A „büszke közlés“ apropója valószínűleg az, hogy az igazikonzervatívok a nyilvánosság előtt is megnyugtassák lelkiismeretüket, hogy nekik aztán ehhez az új jobboldali borzalomhoz semmi közük nincs.

A szerzők, akiket egyébként szeretnék tiszteletemmel biztosítani, az „igazi konzervativizmus“ deklarációjának tipikus hibáit követik el.

Az íróasztalnál, az írógép mellett viszonylag kockázatmentes egy politikai pozíció (ha az egyáltalán) kijelölése. Ezek inkább teoretikus állítások, melyekkel persze semmi baj nincs, csak nevezzük ezeket annak, amik. Ugyanúgy értik az *igazikonzervatívok* is, mint állítólagos ellenfeleik, hogy mikor kockázatos egy ellenfél és mikor nem. Talán nem véletlen, hogy deklarációk, állásfoglalások és ideológiai cölöpleverések ide vagy oda, amikor *konkrét* politikai konfliktusról van szó, az *igazikonzervatívok* rendre a liberálisok mellett találják magukat. Amikor tehát – elméletben – kényesen elhatárolják magukat mindenkitől – új jobboldal, progresszív liberalizmus –, jusson eszünkbe, mi történik a gyakorlatban. A nyilvános petíciózások alkalmával mindig a liberálisok számára kedves ügyekben állnak liberális érvelések mellé.

Ugye, a gyümölcsseikről ismerjük meg őket.

Nem nagyon látjuk az *igazikonzervatívokat* háborogni akkor, amikor a jobboldaliakat éri valamiféle sérelem, vagy őket kéne megvédeni – nekünk a mi Never Trump!-ereink. A saját kifinomult, kiegyensúlyozott pozíciójuk mindig fontosabb lesz, mint a küzdelem egy aktuális, gyakorlati kérdésben.

Bár a „konzervativizmusbajnokság“ továbbra is az elhúzódozó kamaszkori unalom jele, mivel hasonlót érzek pillanatnyilag én is, menjünk bele.

Az ideológiai állásfoglalás legfőbb problémája az, ami jellemez minden *igazikonzervatív* deklarációt, ti. pont az, hogy *ideológiai* alapállást fogalmaz meg, holott a konzervatív gondolkodás épp az ideologikus gondolkodással szemben alakult ki. Erre a klasszikus példa az inkriminált dolgozatban is rendre felhozott Burke, aki ama bizonyos hajómetaforával zárja a *Töprengéseket*: azaz, az érveim súlyát hol az egyik, hol a másik oldalra viszem, hogy egyensúlyban tartsam a hajót. A hajó egyensúlya fontosabb, mint az „ideológiai tisztaság“. Ezért neveztek kezdetektől fogva „elvteleneknek“ a konzervatívokat, amire nyugodtan lehet büszkének lenni, főleg, ha liberálisok mondják.

Amikor tehát értelmiségiek mindenféle „radikális cselekvéstől“ és bármiféle „szélsőségességtől“ elhatárolják magukat, valamint szigorú ideológiai pozícióba helyezik magukat, az finnyás pedantéria, amihez mindenkinek joga van, de nem feltétlenül következik a konzervatív gondolkodásból, pontosabban a kettőnek nincs köze egymáshoz. Az a tétel, hogy mindig jobb középen, az élet gyakorlata során számtalanszor kap gellert. Ugye, van, amikor jobb, és van, amikor kevésbé. A langyosokat kiköpő úrról már nem is beszélve.

Lássuk akkor a részleteket, hogy megtaláljuk az ördögöt.

A valódi vagy *igazikonzervatívoknak* problémájuk van a „radikalizmussal“, a populizmussal (a korlátlan szuverenitás eszméjével és a démosz mindenhatóságával), a forradalmi cselekvéssel.

„A konzervativizmus a rendkívüli politikai helyzeteket kivételesnek tekinti“, írják. Ami kétségkívül igaz, de a rendkívüli helyzetet nem az teszi kivételes helyzetté, hogy a „konzervativizmus“ annak tekinti (ha már ez a valami olyan dolog, ami tud tekinteni), hanem az, hogy a rendkívüli helyzet természeténél fogva kivételes. Azért nevezik „rendkívülinek“ meg „kivételesnek“.

Ám az *igazikonzervatívok* problémája az, hogy más helyre és más korba képzelik magukat, mint ahol és amikor léteznek. Az intézményvédő pozíció indokolt lehet Burke idejében, amikor a francia forradalom rühtségei terjednek,

vagy idehaza mondjuk indokolt lehetett a Tanácsköztársaság vagy a szovjet megszállás idején. Negyven év posztkommunizmus és húsz év posztkommunista liberalizmus után – amikor a „forradalmi” erők természetszerűleg megszállták és kellemesen belakták az intézményeket – kevésbé indokolt és érthető. Egy jól hangzó teoretikus pozíció nem alkalmazható a politikai-gyakorlati életben, ahogy azt a mellékelt ábra is mutatja.

A kérdés az, mit kívánnak a konzervatívok megőrizni? A posztkommunista liberalizmus intézményeit – csak azért, mert intézmények?

A konzervatívok „radikalizmusproblémájának” van egy általánosabb olvasata is, amire Leo Strauss mutatott rá: hogy a dédelgetett hagyomány, nyugodt erő, a szokásos és ismert, amit védenek, sosem jött volna létre törések, radikális változások, felfordulások, forradalmak, szentségtörések nélkül. Mehetünk régebbre is, hogy ne mindig Thatcher és Reagan ékeskedjen radikális konzervatív példaként: a konzervatívok által hivatkozott hagyományban mondhatjuk, hogy Szókratész és Jézus elkel? helyet foglalnak el. Csak, ugye, nem Szókratész?l szoktak beszélni, hanem „klasszikus gondolkodásról” és „keresztény hagyományról”, így e kifejezések szépen elfedik azt a *radikálisat*, amin alapulnak. Ha Szókratész és Jézus nem lettek volna „szentségtörők” és „forradalmárok” (nem úgy, ahogy az újkommunista faliújságok gondolják persze), akkor nem lett volna szükség sem bürökpohárra, sem keresztre. Ha belesimulnak a megszokottba, ha nem cselekednek vagy mondanak semmi felháborítót, aligha kaptak volna ilyen büntetéseket.

Amennyiben vannak olyan konzervatívok, akik nem a pusztán intellektuális sznobizmus oltárán kívánnak áldozni, hanem a józan észre hallgatnak, tudják, hogy van olyan helyzet, amikor bizony radikálisan kell cselekedni.

Hasonló a probléma a démosz/populizmus kérdésével. Azzal újat aligha mondunk, ha felhívjuk a figyelmet arra, hogy huzamosabb ideje minden amerikai elnök populista, akár demokrata, akár republikánus, tehát arrafelé aligha lehet ezt a problémát felszámolni.

A félreértés az európai történelemben gyökerezik.

Sajnos, vagy nem sajnós, nem örökletes monarchiában vagy arisztokratikus köztársaságban élünk. Ha ilyesmiben élnénk, talán érthető lenne az „arisztokratikus” beállítottság, de – és ebben TGM-nek igaza volt – kissé hülyén áll középosztálybelieknek és kispolgároknak, ha arisztokratát játszanak. Azok a játékosok, akiket az *igazikonzervatívok* vizionálnak, maximum ólomkatonaként léteznek.

Az pedig különösen fals, ha a konzervatívok valamiféle sajátos historizáló-romantikus-arisztokratikus vonzalom miatt az értelmiségiekhez és az elitekhez húznak. A mai mainstream elit félreismerhetetlenül liberális, és ha akad köztük konzervatív, az mélyen hallgat. (Alkalmazzuk csak nyugodtan a meglehetősen bugyuta, ideológiailag fixált intézményvédő gondolkodást az amerikai egyetemekre – jelenlegi állapotban az mit?l megőrzésre méltó?)

Az elit meggyőződése radikális-liberális (az egyetemektől a médián és a nyugati politikai eliten át a technológiai ipar nagyjaiig), míg az emberek konzervatívabbak vagy legalábbis reakciósabbak. Az ideológiai pedantéria elvárásai miatt a valódi konzervatívok álljanak az elit mellé a nép további korlátozása érdekében (ne becsüljük ezt alá, a nyugat-európai politikai elit a Facebookkal összefogva be tudja még jobban kussoltatni az istenadta népet!), mert „bizalmatlanok” a népszuverenitással szemben? Ha a „joguralom” az emberi jogi fundamentalizmus uralmát jelenti, támogassák azt a népszuverenitással szemben?

A helyzet az, hogy a felvilágosodásprojekt mindig is bizalmatlan volt a néppel szemben, hiszen az elítélletes, vallásos stb. Ezért a már *átnevelt* népre szeret hivatkozni. Az elit ma is szeretné átnevelni a népet, eurokonformmá változtatni, hogy elfogadja a szivárványcsaládokat meg a bevándorlást. És ha ezen a „reakciós” nép fölháborodik, akkor a valódi konzervatívok inkább elfoglalják az intézmény- és elitvédő pozíciót?

Az elit ma sokkal több szkepszist és gyanakvást érdemel a józan ész alapján cselekvő konzervatívok részéről, mint a nép.

És különben sem érdemes konzervatívként elméletekbe szerelmesedni, hiszen a konzervatívok épp a nagy világmagyarázó elméletekkel szemben részesítik előnyben a gyakorlatot, a politikát.

Maradjunk annyiban, hogy a demofóbia sosem volt konzervatív alapkellék, még ha az is igaz, hogy a demokrata meggyőződés sem. Ahogy a folyton hivatkozott Burke-nél már utaltunk rá, nem örökre kijelölt helyünk van azon a hajón. Maga is azt írta, hogy absztrakt elvek alapján semmilyen kormányzati formát nem utasít el, és lehet olyan

helyzet, amikor a tisztán demokratikus forma lesz szükséges. („I reprobate no form of government merely upon abstract principles. There may be situations in which the purely democratic form will become necessary“.)

A magyar helyzet nagyon is reakciós, és ha nem tankönyvekből élnének, az igazikonzervatívok is felismerhetnék. A létezőt és a tökéletlent – családot, nemzetet, keresztény kultúrát – védelmezi a magyar jobboldali politikai az új társadalommérnöki kísérletekkel és a Benetton-utópiával szemben.

Érdemes néha mozogni azon a hajón. Nem teoretikus pozíciókat kell kijelölni, amitől elégedetten nézünk a tükörbe, hanem a létező konfliktusokban kell részt vállalni. Egy tavalyi beszélgetésen Ann Coulter ugyan a libertáriusokra gondolt, de az igazikonzervatívokra is helyes a felismerés: mivel csak az állam felől látják a veszélyeket, ezért képtelenek reagálni arra, amikor magánszereplők fenyegetik a szabadságot.

A szabadságot nem Orbán Viktortól kell megvédeni. A bevándorlópárti zsarnokoskodó brüsszelitáktól és a totalitárius baloldali hálózatoktól viszont igen.

Ha már konzervatívokról beszélünk, csak igazán tudhatnák, hogy nincs végállomás és nincs megérkezés. Állandó küzdelem van, köztes állapotok, megoldások pedig nincsenek, nem is lehetnek (a politikában valamiféle megoldás feltételezése eminensen ideológiai elképzelés – meg persze germán).

Ha azt hiszik, hogy létezik egy „fontolva haladó pozíció” most és mindörökké, amelyben a nyugodt erő és a harmónia uralkodik, maximum kisebb konfliktusokkal, akkor csak is Utópia képzeletbeli lakói.

Megadja Gábor - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

